

Άνοιξον Μέγαρο Μουσικής

Από την **Ελένη Πετάρη**

Μέσα στο σκουπιδότοπο της Αθήνας, όπου οι εφιαλτικές σοσμές, η πχορύπανση, η αισθητική ασάφια, η στέρση επικοινωνίας, η απώλεια της πθικής και ο άμετρος εγωκεντρισμός κραδαίνουν λάβαρα, οι άνθρωποι –ή έστω κάποιοι άνθρωποι– νιώθουν επιτακτική την επιθυμία για μια τελική έξοδο από τον εαυτό τους.

Πώς; Μία απάντηση, απαλλαγμένη από την ελλοχεύουσα αλαζονεία του γνώστη» ή της εντύπωσης ότι «εμείς τάχα κατέχουμε τον τρόπο κι έχουμε βρει το δρόμο», δίνουν οι δημιουργοί του «Άνοιξον». Επίκληση «ανοίγματος», όπως επισημαίνει και ο τίτλος του, είναι εξάλλου αυτό το ιδιαίτερο «θεατρικό» διάβημα, του οποίου η ιδέα και η σκηνοθεσία (από κοινού με τη Μαρία Νικολακοπούλου) ανήκουν στην Όλια Λαζαρίδου. Ένα «άνοιγμα» ψυχής που φέρνει στην επιφάνεια τους φόβους, τις συγκρούσεις και τις ελλείψεις μας, την αγών για αγάπη και πίστη, και εν τέλει την έντονη ανάγκη μιας προσευχής.

Και ακριβώς τούτη την κατασκευαστική ατμόσφαιρα πέτυχε να μεταδώσει η παράσταση του Μεγάρου Μουσικής, βασισμένη στον ποιητικό λό-

γο της Θεοφανώς Καλογιάννη, τον άρρηκτα δεμένο με κείμενα της θρησκευτικής μας παράδοσης (αποσπάσματα από την Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του Αποστόλου Παύλου, τη Νεκρώσιμη Ακολουθία, τα Θεωνύμια, το Άσμα Ασμάτων, τον Ισαάκ τον Σύρο, τον Εκκλησιαστή, τον Ρωμανό τον Μελωδό και την Ακολουθία του Εσπερινού).

Ωστόσο υπάρχει ακόμα ένα ενδιαφέρον στοιχείο: Με κύρια πρόσωπα τον Αφηνιτή σε ώρα κρίσης (Όλια Λαζαρίδου) και τον άλλο του

εαυτό (Αμαλία Μοντούση), που εμφανίζεται ως άγγελος στο όνειρό του, το έργο μορφοποιήθηκε στις πρόβες ακολουθώντας τις εσωτερικές διαδρομές των συντελεστών του.

Βιωμένη εμπειρία, ουσιαστική λιτότητα και βαθιά αίσθηση ρυθμού κυριαρχούν στις αντιστικτικές ερμηνείες των δύο πολύ καλών ηθοποιών – η πρώτη με κυρίαρχη κατεύθυνση την αμεσότητα και η δεύτερη βυθισμένη (ακόμα και όταν μιλάει) σε μια πολύβουη σιωπή. Τις πλαισιώνουν ένας τριμελής χορός γυναικών και τέσσερις άνδρες που συμβολίζουν τα διαφορετικά στάδια στη ζωή του ανθρώπου (ξεχωρίζουν η Θοδώρα Τζήμου και ο Ρένος Μάντης). Η θαυμάσια ζωτανή μουσική του Κωνσταντίνου Βήτα, το απείρητο αλλά σημειολογικά φορτισμένο σκηνικό της Λιλής Πεζανού και τα αυστηρά κοστούμια (Άγγελος Μέντης, Βάσω Κόνσολα) υπογραμμίζουν το στοχασμό του εγχειρήματος.

Είναι σπάνιο φαινόμενο σε μέρες αλλοτρίωσης να καταθέτει μια τέτοιου είδους έκφραση πνευματικής ολοκλήρωσης, ανιχνεύοντας μάλιστα ταυτόχρονα τους κανόνες μιας άλλης θεατρικής γλώσσας. Το «Άνοιξον» μπορεί να σκοντάφτει σε κάποιες σκηνοθετικές και κινησιολογικές αμχανίες, αλλά και εκείνες ακόμα διαθέτουν συγκινητική αθωότητα.